

Печенізька облога Києва (скорочено)

Олександр Олесь

Дізнались печеніги, що великий київський князь Святослав Ігорович в далекій Болгарії. Облягли, наче хмара, Київ. У місті плач і стогін: почався голод, бо не можна було з міста вийти й у місто ввійти. В цей час воєвода Претич з військом був недалеко за Дніпром, але кияни не могли подати йому звістку і покликати на допомогу. Стали думати, кого послати до князя. Визвався хлопчик. Взяв вуздечку і пішов. Вийшов з міста, спустився в яр, перебіг поле, вийшов з гаю і пішов, наче печеніг.

Ось і табір. Глянув — війська,
Як тієї сарани!
Коні ржуть, реве худоба,
На триногах казани.
А на сонці сяє зброя,
Сяють, блискають списи...
Як пробитися крізь хмару,
Як пройти через ліси?!
"Де ти, Претич-воєводо,
Де ти, князю Святослав?!" —
Так собі подумав хлопець
І у когось запитав:
"Чи не бачили ви, дядьку,
Тут буланого коня?
Я пустив його на пашу,
Та й заснув на хвильку я..."
"Ні, не бачив... Ач, роззява!
Так колись ти і в бою
Задрімаєш і за хвильку...
Стратиш голову свою".

Хлопчик пішов далі, питаючи по дорозі зустрічних печенігів, чи хто не бачив його коня. Дійшовши до берега Дніпра, оглянувся і, швидко роздягнувшись, поплив на другий берег. Та вже печеніги здогадались, що він обдурих їх, і погнались за ним. Почали обстрілювати з луків, але хлопчик то пірне, то сховається в очерет і вже дістався протилежного берега та щодуху понісся степом до свого табору.

Прибігає, важко диха,
Ледве встоїть на ногах...
Закричав — і гнів палає
В огняних його словах.
"Воєводо і вояцтво!
Ви гуляєте, орли,

А наш Київ, наче хмари,
Печеніги облягли".

Розповів хлопчик, що, доки вони гуляють, в Києві люди вимруть від голоду і печеніги отримають славний Київ. Як почули вояки це, табір враз перетворився на вулик. Кожен брався до зброї. Бо наш славний Київ повинен жити!

І злякались печеніги...
Крик пішов і залунав,
Що вертається з походу
Переможець Святослав.
Безліч літ уже минуло,
Вже давно в землі хлоп'я.
І давно вже в серці нашім
Вмерло лицаря ім'я.